

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3000/2021
27.01.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Маја Јандрић Виловски, адвокат у ..., против тужене ОШ „Вук Караџић“ у ..., чији је пуномоћник Гордана Великинац, адвокат у ..., ради накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1578/21 од 18.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 27. јануара 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1578/21 од 18.06.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1578/21 од 18.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу 14 П1 114/2020 од 02.03.2021. године, у ставу првом изреке одбијен је тужбени захтев тужиље да се обавезе тужена да тужиљи на име неисплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, у периоду од 01.02.2017. године до 31.12.2019. године, исплати износ од 69.833,45 динара са законском затезном каматом од 01.01.2017. године до исплате. У ставу другом изреке обавезана је тужиља да туженој надокнади трошкове парничног поступка у износу од 23.150,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1578/21 од 18.06.2021. године одбијена је жалба тужиље и потврђена наведена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужиља је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег

интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије изјављене на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Побијаном другостепеном одлуком правноснажно је одлучено о захтеву тужиле којим је тражила накнаду путних трошкова за раздаљину од 260м колика је удаљеност од аутобуске станице у ... до тужене школе у којој је тужилца запослена. Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев као неоснован. О овом праву тужиле, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима, са истим или битно сличним чињеничним стањем и правним основом. Тужена је у спорном периоду тужилци плаћала накнаду трошкова превоза за јавни градски аутобуски превоз у Новом Саду и за међумесни превоз на релацији Нови Сад (место становања) – ... (место рада), као и ... – Нови Сад. Тужилци припадају трошкови превоза с обзиром на оправданост потребе за градским превозом и по принципу стварних издатака. Ревидент указује на другачије одлуке Врховног касационог суда. Тиме не указује основано на постојање неуједначене судске праксе у истој чињенично – правној ситуацији, да би било потребно дозволити изјављену ревизију као посебну и о њој одлучивати ради уједначавања судске праксе. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за изузетну дозвољеност ревизије.

Из изнетих разлога је на основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено као у првом ставу изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Побијаном другостепеном одлуком правноснажно је одлучено о захтеву тужиле за накнаду трошкова за доказак и одлазак са рада. У конкретном случају тужба је поднета дана 12.02.2020. године, а преиначена 17.09.2020. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне одлуке је 69.833,45 динара, што представља динарску противвредност од 593,91 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе

Овај спор из радног односа не односи се на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. Закона о парничном поступку, већ на потраживање у новцу. Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне одлуке не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, изјављена ревизија није дозвољена, у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци овог решења у другом ставу.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић